

Doble identitat?

Dv, 7/12/2012 per Josep Gallifa

[Universitas](#)

Intentem introduir ni que sigui una mica de racionalitat en el tema de la llengua i la identitat. No és fàcil perquè hi ha sempre en aquests aspectes qüestions de sensibilitats personals, totes respectables. Però sí que ens sembla que es fa imprescindible sortir de l'exageració i la falta de realisme d'alguns, per no crear més problemes dels necessaris a la nostra societat. Diuen que els polítics estan per resoldre problemes i no per crear-los, no?

Sembla que el projecte educatiu del govern d'Espanya del Partit Popular sigui un projecte identitari. Dic que ho sembla perquè el seu ministre d'educació Sr. Wert expressa que l'objectiu de les reformes educatives és que "los niños catalanes vivan de una forma más equilibrada su doble identidad" (sic). La identitat està doncs en el punt de mira.

Suposant que pugui ser això de tenir una "doble identidad", analitzem una mica el tema de la necessitat de l'equilibri, o dit amb altres paraules això d'"espanyolitzar". Em sap greu dir-ho així, però aquest és un reconeixement implícit molt clar de que la identitat catalana, en la seva forma d'entendre-la, no la consideren espanyola. Diguem doncs que en això coincidirien exactament amb l'independentisme.

Ara bé, és possible això de tenir una "doble identidad?" Sembla una mica estrany que un nen, posem de Madrid pugui tenir una identitat única, i en canvi els "niños catalanes" tinguin una "doble identidad" que a més a més no és "equilibrada". Provin de parlar de la identitat dels nens o les nenes (!) en el context de qualsevol minoria religiosa, ètnica, etc., amb termes frívols o desconsiderats i veuran que queda una mica malament avui dia, per dir-ho suaument. Sembla però que contra els catalans s'hi valgui tot, que són tan estranys, que fins i tot els nens petits ja tenen coses particulars estranyes com això de una "doble identitat" desequilibrada. Que usin llenguatge políticament correcte, si us plau, això ho podem exigir. I diguem-ho clar: tota persona té dret al respecte per la seva identitat, i molt més el dret a que aquesta se li respecti per part de l'estat que ens representa i pel govern de tots que, al cap i a la fi, acabem sufragant entre tots. Donaria per més, però resumint, diguem que no és veritat que les persones tinguem dues identitats sinó una identitat única, feta i enriquida -això si- amb identificacions diferents.

Sobre la llengua: Diuen que volen llibertat d'elecció de llengües. Està bé això de defensar la llibertat (donaria també per més parlar de la llibertat...), però vegem què passa en aquest cas concret: L'objectiu del model actual és que tots els futurs ciutadans de Catalunya acabin dominant les dues llengües oficials, català i castellà, i que aquestes puguin ser emprades en més o menys igualtat de condicions en l'espai públic de Catalunya. I a més sembla que s'aconsegueix bastant i que és finalment un bé volgut per pràcticament tothom, que no fa cap mal a ningú (saber més), i menys a algú de fora de Catalunya. Ara bé els polítics que diuen que defensen la llibertat d'elecció de llengua, el que realment defensen, i no diuen, és que generacions del futur visquin a Catalunya només amb la llengua castellana o espanyola, sense necessitat de dominar el català. I la llibertat dels catalanoparlants d'emprar el català a Catalunya? De veritat defensen la llibertat?

La de qui? No ens vinguin a aquestes alçades amb hipocresies i subterfugis, i expressin amb claredat el que volen, hi tenen tot el dret. Ara bé, diguin-ho tot: En el cas que fos possible poder aplicar el model que proposen, això sí que potser portaria a la llarga a dues escoles, dues comunitats lingüístiques i a dues identitats. Però... No és "la doble identitat" el perill que diuen que volen evitar? Escoltin, hi ha alguna coherència en el que proposen? On és, si us plau, la racionalitat?

L'aniversari de la Constitució potser hauria de servir també per recordar que en el pacte constitucional aquests temes ja es van tractar i es van resoldre prou satisfactòriament. No s'hi val a aquestes alçades, ni que ho faci una majoria, reinterpretar, i finalment canviar, aquell esperit constitucional, que incloïa també la necessària participació i aportació de les minories. El perill real aquí podria ser que la Constitució, acabés essent la d'una majoria, potser gran, però que al final les minories en quedessin excloses. I en aquest cas la minoria és també un territori... No cal ser un gran expert en teoria política per entendre cap on apunta aquesta inèrcia.